

Petar Matović

SUSRET S ANIMOM

NA KRITSKOM AUTO-PUTU

Noćas je auto-put pust.
Letnja tišina omesečena
cvrčcima i šleperom na
odmorištu: vozač drema
ispod duplerice.

Umor me sustigao, žar
cigarete u retrovizoru, na cug
– proplamsaj pogleda koji ne
raspoznajem, ne donosi
spokoj, neka strankinja
diže se iz mojih ramena
I ćuti podjednako kao i ja.

Susrećemo se na istoj
talasnoj dužini radija.
Čist vetrobran, pod
sazveždima ukrštaju se
sateliti i perseidi. Nekada
sneg zaveje po frekvenci.
Šuštanjem umrežavamo se,
pulsevi upodobnjavaju.

„Ne treba mi telo sve dok te
mogu sabrati poljupcima”,
odupirem se tim rečima
koje osećam kao vibraciju,
kožu napetu do pucanja.
U neprekidnom smo prilaženju
jedno drugom. Povlači se Mesec,
pod zvezdama rojim se bez
zvuka, a nejasni sam torzo
u kabini punoj dima.

Odlazim, u trenu farovi zaparaju
huk sove, „Ja sam sve tvoje
slobodne pčele, Melisa, tela

koja se nikada neće vratiti u
Tebe, zauvek sada odmetnuta”,
rezignirano kažem nama,
nikada maknutim iz ogleдала.

PEPEO

Sedeo sam za volanom
obasjanim led sunašcima,
O Isuse, dodirivala me svetlost
kao tvoja sa baroknih ikona,
kičasta i mila, dosezao sam
tu blagost kao urin nalepljene
mušice u pisoaru domišljatih
aerodroma. Pušim u kabini,
nastavlja se ona strepnja u
želucu dok se sporo razvija
suton, prizivam fejdovani bas:
Hriste, šta će biti s nama?
Menjač izbačen iz brzine,
uzaludno pritiskam gas,
horizont krvari napeto
u vedrini.

Tvoje haljine uprljane su
prašinom autostrada,
u sveopštem zagušenju
iskrivio si levi retrovizor,
pogledao me kroz naočare
za sunce, nisu reflektovale
ono jagnje što mirno pase
kraj zelenog jezera, već
ništa. I nastavljao si dalje,
kao hodočasnik s uma
sišavši. Jer nikog ne zavodi
tvoja mahnitost, farovi larmaju
po nebu, mi smo sada uporni
požar, propala izviiskra...
Pa zar *Ti* nije strašno
kako sve nekako teče i traje
u toj iznurenosti od iščekivanja
pepela?!

PESNIČKE SITNICE

Na ostrvu Sen Simon
 besomučno raspravljamo o sitnicama
 prevođenja, od čega bežim u sliku
 – dve žene, u šortsevima i majicama,
 zakoračuju krakato u nemirnu brodicu.

U oktobru se ovde dešava tek obični
 Atlantik, miris ribe zrači iz
 nameštaja, hrane, slavine, okean
 dignut u nebo pljušti sistematično
 po svim značenjima.

Nisam više mlad,
 prezirem ispovesti pesnika
 o noćnom milovanju na plaži ili
 afirmaciji masturbiranja, poštujem
 komfornu rutinu svog doma
 (kao vernici Boga na trpezi,
 pre no ga pojedu),

JER:

Jutros je Izrael ispalio rakete
 na Hezbollah, Iran na Izrael,
 Rusija stalno na Ukrajinu,
 Huti gusare po Levantu,
 civilni ratovi bukne po zabitim
 prestonicama, nedostaci seksova
 uočljivi su silovanjima (žena, stabala,
 životinja, saobraćajnica), diktatori
 iz netačnih delova Evrope žale
 zbog svoje mekoće, stihijski
 raspadaju se socijalne politike,
 na granicama lica carinika
 zategnuta su poput čizama
 sa čvrstom petom, kao kod onog

muškarca ispred koga je dugme,
 crveno kao rajčica u plasteniku,
 nabreklo kao bradavica dojilje,

E, SAD:

pritisnuti ili ne, to je prirodni tok
igre možda baš tog dečaka čiji je
roditelj otišao tek da otvori vrata
poštaru, seo na WC šolju, ili kratko
otpisuje supružniku, pesniku
koji krađe vreme u kancelariji: ne
brini, sve je u redu, to se samo
završava svet, nikad pesma.

NEKRŠTENI DANI

Pasternaku

Šta sam radio subotom uveče,
početkom januara? U toploj sobi
bedačio se zbog porasta fašizama
u svetu, suze ronio na vebkamu
sa prijateljima, u dubokoumnim
ispražnjenim razgovorima. Mraz
odasvud je stezao. Naricao sam
nad feudima bivše Jugoslavije,
Bliskim istokom, Ukrajinom,
femicidima. Katkad svršavao,
ali tek u maramicu, novi mebl
da ne isflekam. Čuvao se prašine
i paučine, stišavao sijalicu da sneg
jasnije veje oko prozora. Neću se
usuditi da izađem. Lampice na jelci
svetlucaju do tako potrebnog
beznađa. Pižamu nikada ne presvući.
Zajecati, beskrupulozno jecati.

CVET

Pun sam praznine. Mehur što se
neprekidno puni. Doprem do zida
i osetim grubi reljef fasade. U jednom
trenutku prosuću se svuda, kao urin:
zlatnožuto mokriti sve, i jako,
jako isparavati. Možda sa vlati trava
pod majskim suncem, ili sa betona
na gradilištu u avgustu, ili sa
potpuno novog poklopca šahta
na parkingu tržnog centra.

Nekada sam bivao jarkocrveni
cvet u pustinji, visoko podignute
krunice, bez ijedne čestice peska
na sebi, samodovoljan.
Zaboleće najviše ćutno pucanje.
Škropim svet i jezik, svetom
vodicom poraza.